

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 17)

Mar 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தர பாகம்)
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
4. முமுக்ஷுப்படி
5. சிறிய திருமடல்
6. திருமாலை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தர பாகம்

(பகுதி - 4)

31. கார்யே அநந்தே ஸ்வ தநு முகத: த்வாம் உபாதாநம் ஆஹூ:

ஸா தே சக்தி: ஸுகரம் இதரத் ச இதி வேலாம் விலங்க்ய

இச்சா யாவத் விஹரதி ஸதா ரங்கராஜ அநபேக்ஷா

ஸா ஏவ ஐசாநாத் அதிசயகரீ ஸா ஊர்ணநாபௌ விபாவ்யா

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! உனது ஸங்கல்பம் எப்படிப்பட்டது என்றால் - இந்தச் செயலைச் செய்ய இயலாது, இந்தச் செயலைச் செய்ய இயலும் என்னும் பேச்சுக்கே இடம் இல்லாமல் உள்ளதாகும்; எப்போதும், எங்கும் நிறைந்து, எதனையும் செய்து முடிப்பதாக உள்ளது. இத்தகைய உனது ஸங்கல்பம் என்பதே சக்தி என்று கூறப்படும் உனது குணமாக உள்ளது. இத்தகைய சக்தி காரணமாகவே, அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் - எண்ணற்ற கார்ய வஸ்துக்களில், சேதனம் அசேதனம் ஆகியவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்ட உன்னை, அனைத்திற்கும் உபாதானக் காரணம் என்று கூறுகின்றனர். ஆயினும் பாசுபத மதத்தின் வாதங்களை வீழ்த்துவது உனது இந்தச் சக்தி அல்லவோ? இதனை சிலந்தியிடமும் காணலாம்.

விளக்கம் - நாம் முன்பே படித்தது போன்று ஒரு பொருள் உருவாக அதற்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. அவையாவன - நிமித்த காரணம், உபாதானக் காரணம் மற்றும் ஸஹகாரி காரணம் - என்பவையாகும். உதாரணமாக ஒரு துணிக்கு - நெய்பவன் நிமித்த காரணம், நூல் முதலானவை உபாதானக் காரணம், தறி முதலானவை ஸஹகாரி காரணம் ஆகும். இங்கு பாசுபத மதத்தின் வாதமானது - உபாதானக் காரணமாக உள்ள மூலப் பொருள் தன்னை அழித்துக் கொண்டே (அல்லது தான் மாற்றம் அடைந்த பின்னரே) மற்றொரு பொருளை உருவாக்கும் என்பதாகும்; இப்படிக் கொண்டால் ப்ரஹ்மம் இந்த உலகின் உபாதானக் காரணம் என்னும்போது, அவன் மாறுபாடு அடைகிறான் என்றாகிவிடும். ஆனால் இந்த வாதமானது தள்ளப்படக் கூடியது என்று சிலந்திப்பூச்சி உதாரணம் மூலம் கூறுகிறார். சிலந்தியானது தனது வலையைப் பின்ன, பட்டு நூலை

உபயோகிக்கிறது. அந்தப் பட்டு நூலை, தன்னிடமிருந்தே அது உற்பத்தி செய்கிறது. ஆகவே அந்தப் பட்டு நூலைப் பொறுத்தவரையில், சிலந்தியே உபாதானக் காரணம் ஆகிறது. இவ்விதம் உபாதானக் காரணமாக உள்ளபோதிலும், வலை பின்னி முடித்த பின்னரும் சிலந்தி எந்தவிதமான மாறுபாடும் அடையாமல் உள்ளது. அற்பமான சக்தி கொண்ட சிலந்திக்கே இது சாத்தியமாகும்போது, ப்ரஹ்மத்திற்கு இது சாத்தியமே என்றார்.

32. ஸ்வ மஹிம ஸ்திதி: ஈச ப்ருசக்ரிய: அபி

அகலிதச்ரம: ஏவ பிபர்ஷி யத்

வபு: இவ ஸ்வம் அசேஷம் இதம் பலம்

தவ பர ஆச்ரித காரண வாரணம்

பொருள் - ஸர்வேச்வரனே! நம்பெருமானே! எந்தவிதமான ஆதாரத்தையும் நம்பி நிற்காமல், உன்னுடைய மஹிமையால் மட்டுமே நிற்கவல்ல நீ, எண்ணற்ற செயல்களைச் செய்தபோதிலும், சிறிதும் களைப்பு என்பது உண்டாகாமல் உள்ளாய். அனைத்து உலகங்களையும் எந்தவிதமான சிரமமும் இல்லாமல், உனது சரீரத்தைத் தாங்குவது போன்று எளிதாகத் தாங்கி நிற்கிறாய். இதுவே உன்னுடைய பலம் என்னும் குணமாக உள்ளது. இந்தக் குணமானது - மற்ற பொருள்கள் அனைத்தும் வேறொன்றைக் காரணமாகவும் கார்யமாகவும் கொண்டு நிற்பதை வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது.

33. ம்ருகநாபி கந்த: இவ யத் ஸகல அர்த்தாந்

நிஜஸந்நிதே: அவிக்ருத: விக்ருணோஷி

ப்ரிய ரங்க வீர்யம் இதி தத் து வதந்தே

ஸவிகார காரணம் இத: விநிவார்யம்

பொருள் - திருவரங்கத்தை மிகவும் விரும்பி சயனித்துள்ளவனே! அனைத்துப் பொருள்களையும் படைக்கும் நீ, கஸ்தூரியின் நறுமணம் போன்று எப்போது மாற்றம் அடையாமலேயே உள்ளாய். ஆனால் அனைத்துப் பொருட்களையும் தொடர்ந்து மாறுபாடு அடையும்படிச் செய்கிறாய். இதனை வீர்ய குணம் என்று கூறுகின்றனர். இந்த வீர்ய குணம் என்பது - இந்த உலகில் ஒரு பொருளின் காரணமாக உள்ள எந்தப் பொருளும், மற்றொரு பொருளைப் படைக்கும்போது மாறுபாடு அடையும் தன்மையை - வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது.

விளக்கம் - ஒரு பொருளை படைக்கும் மற்றொரு பொருள், தானும் சிறிது மாற்றங்கள் அடைவது இயல்பாகும். ஆனால் இங்கு எம்பெருமான் அனைத்தையும் படைக்கும்போதும், தான் எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாமல் உள்ளான்.

34. ஸஹகாரி அபேக்ஷம் அபி ஹாதும் இஹ தத் அநபேக்ஷ கர்த்ருதா
ரங்கதந ஜயதி தேஜ இதி ப்ரணத ஆர்த்திஜித் ப்ரதிபட அபிபாவகம்

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! இந்த உலகில் உள்ள காரணப் பொருள்கள் எதுவும், ஸஹகாரி காரணங்களை நிராகரித்து இருப்பதில்லை. இப்படி உள்ள காரணப் பொருள்களை வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பதும், ஸஹகாரி காரணங்களை எதிர்பாராமல் உள்ளதும் ஆகிய உனது குணமானது தேஜஸ் எனப்படுகிறது. இதுவே உன்னை அண்டியவர்களின் துன்பங்களை நீக்கவல்லது, அவர்களின் எதிரிகளை அழிக்கவல்லதாகும்.

விளக்கம் - இந்த உலகில் பொருள்கள் உற்பத்தி ஆவதற்கு மூன்று காரணப் பொருள்கள் உள்ளன. அவையாவன் - உபாதானக் காரணம், நிமித்த காரணம், ஸஹகாரி காரணம் - என்பதாகும். உதாரணமாக பானையை எடுத்துக் கொள்வோம். பானைக்கு மண் போன்றவை உபாதானக் காரணம், குயவன் முதலானவை நிமித்த காரணம், பானையைச் சுழற்றும் சக்கரம் போன்றவை ஸஹகாரி காரணம் ஆகும். இங்கு பட்டர் கூறுவது - ஸஹகாரி காரணங்களை மற்ற இரண்டும் ஒதுக்குவதில்லை. ஆனால் எம்பெருமானைப் பொறுத்தவரையில் இந்த வாதம் பொருந்தாது; காரணம் அவன் தனது ஸங்கல்பம் மூலமே அனைத்தையும் படைத்துவிடுகிறான். ஆகவே அவனுக்கு ஸஹகாரி வஸ்துக்கள் போன்றவை அவசியம் இல்லை - என்பதாகும்.

35. மர்த்ய உத்தாயம் விரிஞ்ச அவதிகம் உபரி ச உத்ப்ரேக்ஷ்ய மீமாம்ஸமாநா
ரங்கேந்த்ர ஆநந்தவல்லீ தவ குண நிவஹம் யௌவந ஆநந்த பூர்வம்
ந ஸ்வ அர்த்தம் ஸ்ப்ரஷ்டும் ஈஷ்டே ஸ்கலதி பதி பரம் மூகலாயம் நிலில்யே
ஹந்த ஏவம் த்வத் குணாநாம் அவதி கணநயோ: கா கதா சித்தவாசோ:

பொருள் - திருவரங்கனே! தைத்திரீய உபனிஷத்தின் ஆனந்தவல்லீ என்னும் பகுதியானது மனிதன் தொடக்கமாக, நான்முகன் வரை உள்ளவர்களின் ஆனந்தத்தைப் படிப்படியாகக் கூறிக் கொண்டு சென்றது. இறுதியாக உனது ஆனந்தம், இளமை முதலான திருக்கல்யாண குணங்களை விவரிக்க எண்ணியது. ஆனால் இத்தகைய தனது எண்ணத்தை அந்த உபனிஷத்தால் தொடங்கவும்

இயலவில்லை. அப்படியும் தொடங்கிய உபனிஷத்தானது, பாதியிலேயே நின்றுவிட்டது. ஊமை ஏதும் பேசாமல் நின்றது போல், அப்படியே நின்றது. இப்படி ஆனந்தவல்லியாலேயே கரைகாண இயலாமல் உனது திருக்கல்யாண குணங்கள் உள்ளபோது, உனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறித்து விரிவாக ஆராயும் வல்லமையும், அவற்றைக் குறித்து சந்தேகம் எழுப்பவும் வேறு யாருடைய சொற்களாலும், எண்ணத்தாலும் இயலும்? அந்தோ பரிதாபம்.

விளக்கம் - தைத்திரீய ஆனந்தவல்லி பகுதியானது மனிதனைவிட தேவர்களின் ஆனந்தம் நூறு மடங்கு அதிகம் என்றும், தேவர்களை விட இந்திரனுக்கு நூறு மடங்கு அதிகம் என்றும் கூறிக் கொண்டே சென்றது. இறுதியாக ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் பற்றி, இவ்விதமாக அளவிட்டுக் கூற எண்ணியது. ப்ரஜாபதியின் ஆனந்தம் என்பதைவிட ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் நூறு மடங்கு அதிகம் என்று கூறவும் செய்தது. உடனேயே தான் எத்தனை பெரிய தவறு செய்தோம் என்று உணர்ந்து, தனது வாக்குகளை மீண்டும் திரும்பப் பெற்றது (வாசே நிவர்த்தந்தே). உபனிஷத்தின் கதியே இப்படி உள்ளபோது, ப்ரஹ்மத்தின் குணம் குறித்து ஆராய முற்படுவோர், அந்தக் குணங்கள் குறித்து ஐயம் கொள்வோர் ஆகியவர்கள் எழுப்பும் வாதங்கள் பற்றி என்ன கூறுவது என்றார்.

36. ந்யதாயிஷத யே குணா நிதிநிதாயம் ஆரண்யகேஷு
 அமீ ம்ரதிம சாதுரீ ப்ரணதசாபல ச்ஷாந்தய:
 தயா விஜய ஸௌந்தரீ ப்ரப்ருத்ய: அபி ரத்ந ஓகவத்
 ஜகத் வ்யவ ஹ்ருதிசுஷமா: வரத ரங்க ரத்ந ஆபணே.

பொருள் - மோசஷ வரம் அளிக்கும் நம்பெருமானே! உபனிஷத்துக்களின் உனது பல திருக்கல்யாண குணங்கள் மிகவும் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கப்படும் நிதி போன்று, இரகசியமாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை - உனது இளமை, எதனையும் எளிதாக முடிக்கவல்ல சாதுர்யம் (அகடிதகடநா சக்தி என்பர்), அண்டியவர்களைக் காத்து நிற்கும் வல்லமை, பொறுமை, தயை, வெற்றி, ஸௌந்தர்யம் - போன்ற பலவாகும். இவை உபனிஷத்துக்களால் இரகசியமாக வைக்கப்பட்டபோதும், திருவரங்கத்தின் கர்ப்பக்ருஹம் என்னும் இரத்தினக்கடையில், அனைவரும் காணும்படி, அனைவருக்கும் பயன்படும்படி குவியலாகவே வைக்கப்பட்டுள்ளனவே (இங்கு குவியல் என்பது பெரியபெருமாளைக் குறிக்கும்). இது என்ன வியப்பு!

விளக்கம் - உபனிஷத்துக்களின் எம்பெருமானின் பல திருக்கல்யாண குணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளபோது, அவை கடலுக்கு அடியில் உள்ள இரத்தினக் கற்கள் போன்று, தேடிப்பிடித்து எடுக்கவேண்டியதாகவே உள்ளன. ஆனால் இவ்விதம்

அல்லாமல், மிகவும் எளிதாக அந்தக் குணங்களை நாம் உணரும் வகையில் அழகியமணவாளனிடம் அந்தக் குணங்கள் நாம் காணும்படி உள்ளன என்றார்.

37. யம் ஆச்ரித்ய ஏவ ஆத்மம் பரய: இவ தே ஸத்குணகணா:

ப்ரதந்தே ஸ: அநந்த ஸ்வவச கந சாந்தோதிததச:

த்வம் ஏவ த்வாம் வேத்த ஸ்திமித விதரங்கம் வரத போ:

ஸ்வ ஸம்வேத்ய ஸ்வாத்மத்வயஸ பஹுள ஆநந்த பரிதம்

பொருள் - மோக்ஷ வரம் அளிக்கும் பெரியபெருமானே! தனது வயிற்றை வளர்க்க விரும்பும் ஒருவன், பெரிய ஒரு வஸ்துவை அண்டி நிற்பது போன்று, உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தும், தாங்கள் பிரகாசிக்க ஸர்வேச்வரனான உன்னை அண்டியே உள்ளன. இப்படியாக என்றும் உள்ளதாகவும், உனக்கே எப்போதும் இனிய அனுபவம் அளிக்கவல்லதாகவும் உள்ள உனது விபூதிகளையும், திருக்கல்யாண குணங்களையும் நீ அனுபவித்து மகிழ்ந்தபடி உள்ளாய். இத்தகைய உனது ஸ்வரூபம் எவ்விதம் உள்ளது என்றால் - அலைவீசாமல் அமைதியாக உள்ள கடல் போன்றும், நீ மட்டுமே முழுவதுமாக அனுபவிக்கவல்லதாகவும், உன்னுடைய அளவு மேன்மை முதலானவற்றைக் கொண்டதாகவும், எல்லை இல்லாததாகவும், பரிபூர்ணமான ஆனந்தம் கொண்டதாகவும் உள்ளது. இப்படிப்பட்ட உனது ஸ்வரூபத்தை நீ எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளாய்.

38. ஆக்ராய ஐச்வரகந்தம் ஈஸத்ருசம் மந்யா: தவேந்த்ர ஆதய:

முஹ்யந்தி த்வம் அநாவில: நிரவதே: பூம்ந: கணேஹத்ய யத்

சித்ரீயேமஹி ந அத்ர ரங்க ரஸிக த்வம் த்வத் மஹிம்ந: பர:

வைபுல்யாத் மஹித: ஸ்வபாவ இதி வா கிம் நாம ஸாத்மயம் ந தே

பொருள் - திருவரங்கத்தைப் பெரிதும் ரஸித்தபடி கண்வளர்பவனே! அழகிய மணவாளா! இந்திரன் முதலான தேவர்கள் உன்னுடைய ஒரு கல்யாண குணமாக உள்ள ஐச்வர்யம் என்பதில் ஒரு சிறு பகுதியை மட்டுமே அடைகின்றனர். அதனால், ஸர்வேச்வரனான உனக்குத் தாங்கள் நிகரானவர்கள் என்று மிகுந்த கர்வத்தில் மயங்கி நிற்கின்றனர். ஆனால், உனக்கு எல்லையற்ற, எண்ணிக்கையற்ற பல பெருமைகள் உள்ளபோதிலும், அவற்றைச் சிறிதும்

மதிக்காமல் நீ உள்ளாய். உனக்கும் இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும் இடையே உள்ள இந்த வேறுபாடு குறித்து நாங்கள் சிறிதும் வியப்பு கொள்ளமாட்டோம். காரணம் - உன்னுடைய ஸ்வரூபம் என்பது, உனக்கு இயல்பாகவே உள்ள பெருமைகளைக் காட்டிலும் மேம்பட்டது (ஸ்வரூபத்தை விட ஸ்வபாவம் மேலானது) என்றும் தோன்றுகிறது; உன்னுடைய ஸ்வபாவமானது உனது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. இரண்டுமே உனக்குப் பொருத்தமாக உள்ளது. ஆகவே உன்னால் எந்த மனநிலையைத்தான் தாங்க இயலாது?

39. ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸபவாந் முக்த போக்ய: பல ஆட்யாத்
போதாத் ஸங்கர்ஷண: த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ரம் ஐச்வர்ய வீர்யாத்
ப்ரத்யும்ந: ஸர்க்க தர்மௌ நயஸி ச பகவந் சக்தி தேஜ: அநிருத்த:
பிப்ராண: பாஸி தத்வம் கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய ரங்காதிராஜ

பொருள் - பகவானே! ஸ்ரீரங்கராஜனே! பரிபூர்ணமாக உள்ள நீ, வாஸுதேவன் என்னும் வ்யூஹரூபமாக அவதரித்து, ஆறு குணங்களுடன் கூடி நின்று, பரவாஸுதேவன் என்று போற்றப்பட்டு, முக்தர்கள் அனுபவிக்கும் பொருளாக உள்ளாய். பலம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டு குணங்களுடன் கூடியவனாக, ஸங்கர்ஷணன் என்னும் வ்யூஹரூபம் எடுத்து, ஸம்ஹார செயலை நடத்துகிறாய், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் உலகிற்கு அளிக்கிறாய். ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகிய இரண்டு குணங்கள் கொண்ட ப்ரத்யும்ந வ்யூஹமாக அவதரித்து, ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறாய், அனைத்து தர்மங்களையும் வழி நடத்துகிறாய். சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகிய இரண்டு குணங்களுடன் கூடிய அநிருத்த ரூபம் எடுத்து, காப்பாற்றுதல் என்னும் செயலைச் செய்தபடி உள்ளாய், உண்மையான ஞானம் பெறும்படிச் செய்கிறாய்.

40. ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந அத்யலஸ துரீய ப்ராய த்யாத்ரு க்ரமவத் உபாஸ்ய:
ஸ்வாமிந் தத் தத் ஸஹ பரிபர்ஹ: சாதூர்வ்யூஹம் வஹஸி சதுர்த்தா

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதனே! உன்னை இவ்விதமாக வ்யூஹ நிலையில் த்யானிப்பவர்களில் ஒரு சிலர் விழிப்பு நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் புலன்கள்

இயங்கியபடி உள்ளன); ஒரு சிலர் கனவு நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் புலன்கள் உறங்கிய நிலையிலும், மனம் விழித்த நிலையிலும் உள்ளது); ஒரு சிலர் கனவுகள் அற்ற ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் புலன்கள், மனம் ஆகிய அனைத்தும் உறங்கிய நிலையில் உள்ளன, மூச்சு மட்டுமே சீராக இருக்கும்); ஒரு சிலர் மூர்ச்சை என்னும் மயக்க நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் மூச்சும் சீராக இருப்பதில்லை). இவர்களுக்கு ஏற்றபடி நீ உன்னை நான்கு வ்யூஹ ரூபங்களாகப் பிரித்துக் கொண்டு, அந்தந்த ரூபத்திற்கு ஏற்ற குணங்கள் மற்றும் ஆயுதங்களைக் கொண்டு நிற்கிறாய்.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 17)

3-3-8 ஸம்ஜ்ஞாத: சேத் தத் உக்தம் அஸ்தி து தத் அபி

பொருள் - பெயர் ஒன்றாக உள்ளதால் வித்யைகளும் என்றே என்பதை ஏற்க முடியாது; வெவ்வேறு விதிகள் உள்ள இடங்களிலும் இது போல் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் (கடந்த சூத்திர ஸித்தாந்தம் தொடர்கிறது) - உத்கீத வித்யை என்ற பெயர் இரண்டு இடங்களிலும் (சாந்தோக்யம், ப்ருஹத்) ஒன்றாக உள்ளதால், இரண்டு வித்யைகளும் ஒன்றே எனக் கூறினால் - விதிமுறைகள் வெவ்வேறாக உள்ள இடத்தில் கூட, வித்யைகளின் பெயர்கள் ஒன்றாக உள்ளதைக் காணலாம் அல்லவா? உதாரணமாக, அக்னிஹோத்ரம் என்பது அன்றாடம் இயற்றப்படும் அக்னிஹோத்ரம், குண்டபாயிகளின் அயநாக்னிஹோத்ரம் ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும் அல்லவா? மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் முதல் ப்ரபாடகத்தில் காணப்படும் பல வித்யைகளும், உத்கீத வித்யை என்றே கூறப்படுவதையும் காணலாம்.

3-3-9 வ்யாப்தேச்ச ஸமஞ்ஜஸம்

பொருள் - பல இடங்களில் கூறப்படுவதால், நடுவில் கூறப்படுவதும் பொருந்தும்.

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் முதல் ப்ரபாடகத்தில் பல வித்யைகள் கூறப்படுகின்றன. இது போன்று, முதல் ப்ரபாடகத்தில் கூறப்பட்ட உத்கீதத்தின் அவயவமான ப்ரணவத்தைக் குறித்து, அடுத்துள்ள ப்ரபாடங்களிலும் படிக்கப்பட்டதைக் காணலாம். உதாரணமாக சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-2-1) - தத்த தேவா உத்கீதமாஜஹ்ரு: - அதன் பின்னர் தேவர்கள் உத்கீதம் இசைத்தனர் - என்ற வரி காண்க. இது போன்ற வரிகளிலும், உத்கீதத்தின் அவயவமான ப்ரணவமே உபாஸிக்கத் தகுந்ததாகக் கூறப்பட்டது என்றே அறிய வேண்டும். (அதாவது இங்கு ப்ரணவமே கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்).

இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - அவயவமாக உள்ள ப்ரணவத்தை எவ்விதம் உடலாகக் கொள்ள முடியுமா (அவயவம் என்றால் உடல் உறுப்பு, உடல் உறுப்பானது எவ்விதம் உடலாகும் என்பது போன்று கேட்கப்பட்டது)? துணியின் ஒரு பகுதி மட்டுமே எரிந்து போனாலும், துணி எரிந்து விட்டது என்று மொத்தமாகக் கூறுவது போன்றே இங்கும் கொள்ள வேண்டும். இது போன்று, உத்கீதம் என்ற பதம் மூலம், உத்கீதத்தின் அவயவமான ப்ரணவமே கூறப்பட்டது என்பதால், உத்கீத வித்யையில் இத்தகைய ப்ரணவம் என்பதே ப்ராணன் என்ற நினைவுடன் உபாஸிக்கப்பட வேண்டும் என்று உணர்த்தப்பட்டது. இது சாந்தோக்யத்தில் ஆகும். ஆனால் வாஜஸநேயகத்தில் (ப்ருஹத் உபனிஷத்), உத்கீதம் என்ற பதமானது, உத்கீதம் முழுவதையும் உணர்த்துவதால், அதனை இசைக்கும் கர்த்தாவே ப்ராணன் என்ற நினைவுடன் உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று கூறப்படுகிறான். ஆகவே இரண்டு உத்கீத வித்யைகளும் வெவ்வேறு என்றாகிறது.

அந்யதாத்வ அதிகரணம் முற்றிற்று

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 17)

ப்ரம்மன் முதலானோர் த்யானிக்கத் தக்கவர்கள் அல்லர்

இவர்களுக்கு சுபாச்ரயத்வமில்லையென்னுமிடத்தை

ஹிரண்யகர்ப்போ பகவாந் வாஸவோ அத ப்ரஜாபதி: என்று தொடங்கி,
அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்யா: கர்மயோநய: என்றும்

ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதா:
ப்ராணின: கர்மஜநித ஸம்ஸார வசவர்த்திந: என்றும்

கர்மணாம் பரிபாகத்வாத் ஆவிரிஞ்சாதமதங்களம்
இதி மத்வா விரக்தஸ்ய வாஸுதேவ: பரா கதி: என்றும்

பராசர சௌநக சுகாதிகள் ப்ரதிபாதித்தார்கள்.

விளக்கம் - இவர்கள் (ப்ரம்மன் முதலானோர்) தூய்மையானவர்கள் அல்லர் என்பதும், த்யானம் செய்பவர்களுக்கு இலக்காகும் தகுதி பெற்றவர்கள் அல்லர் என்பதும் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டன:

- விஷ்ணுபுராணம் (6-7-56, 77) ஹிரண்யகர்ப்போ பகவாந் வாஸவோ அத ப்ரஜாபதி: ... அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்யா: கர்மயோநய: - பகவானாகிய ப்ரம்மன், இந்த்ரன், ப்ரஜாபதிகள், தேவர்கள் ஆகியோர் பூர்வகர்மம் காரணமாகப் பிறவி எடுத்தவர்கள், எனவே தூய்மை அற்றவர்களே.

- விஷ்ணுதர்மம் (104-23) - ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதா: ப்ராணி: கர்மஜநித ஸம்ஸார வசவர்த்திந: - ப்ரம்மன் தொடங்கி சிறிய புல் வரை உள்ள அனைத்தும் கர்மம் காரணமாகப் பிறவி எடுத்தவர்கள்; எனவே அவர்கள் ஸம்ஸார சுழற்சிக்கு உட்பட்டவர்களே ஆவர்.
- ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-19-18) - கர்மணாம் பரிபாகத்வாத் ஆவிரிஞ்சாதமதங்களம் இதி மத்வா விரக்தஸ்ய வாஸுதேவ: பரா கதி: - உலக விஷயங்களில் பற்றுதல் நீங்கப் பெற்றவன், ப்ரம்மன் முதலானவர்கள் எந்தவிதமான பாவங்களையும் நீக்கவல்லவர்கள் அல்லர் என்று அறியவேண்டும்; இதனால் அவர்கள் தூய்மை அற்றவர்கள்; இப்படிப்பட்டவன் வாஸுதேவனையே தனது உயர்ந்த இலக்காகக் கொள்ளவேண்டும்.

இப்படியாகவே பராசரர், செளநகர் மற்றும் சுகர் ஆகியோர் உபதேசித்தனர்.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானை அண்டியே உள்ளனர்

இவர்களுக்குப் பகவான் ஆச்ரயணியென்னுமிடத்தையும், பகவானுக்கு ஓர் ஆச்ரயணியில்லையென்னுமிடத்தையும்,

ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாச்ரித:

ப்ரஹ்மா மாமாச்ரிதோ ராஜந் அஹம் கஞ்சிதுபாச்ரித:

மமாச்ரயோ ந கச்சித்து ஸர்வேஷாமாச்ரயோ ஹி அஹம் என்று தானேயருளிச் செய்தான்.

விளக்கம் - ப்ரம்மன் முதலானோர் தங்கள் பாதுகாப்பிற்காக எம்பெருமானை அண்டியே இருக்கவேண்டும். ஆனால் எம்பெருமான் தனது பாதுகாப்பிற்கு யாரையும் அண்டி நிற்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்தக் கருத்தை எம்பெருமான் தனது திருவாயின் மூலம் மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வத்தில் (118-37, 38) - ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாச்ரித: ப்ரஹ்மா மாமாச்ரிதோ ராஜந் அஹம் கஞ்சிதுபாச்ரித: மமாச்ரயோ ந கச்சித்து ஸர்வேஷாமாச்ரயோ ஹி அஹம் - அரசனே! தேவர்கள் தங்கள் பாதுகாப்பிற்கு ருத்ரனை அடைகின்றனர்; ருத்ரன் தனது பாதுகாப்பிற்கு ப்ரம்மனை அடைகிறான்; ப்ரம்மன் தனது பாதுகாப்பிற்கு என்னை அடைகிறான்; நான் எனது பாதுகாப்பிற்கு யாரையும் அண்டுவதில்லை; நான் அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ளதால், என்னால் அடையப்படும் இடம் ஏதும் இல்லை - என்றது காண்க.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானின் விபூதிகள்

இவர்கள் உபயவிபூதிநாதனான ஸர்வேச்வரனுக்கு விபூதிபூதரென்னுமிடம் ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய: கால:, ருத்ர: காலாந்தகாத்யாச்ச இத்யாதிகளிலே மற்றுள்ளாரோடு துல்யமாகச் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவ்பூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் தலைவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் விபூதிகளாக ப்ரம்மன் முதலானோர் உள்ளனர். இதனைக் கீழே உள்ள விஷ்ணு புராண வரிகளின் மூலம் அறியலாம்:

- (1-22-31) - ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய: கால: - ப்ரம்மன், தக்ஷன், காலம் போன்றவை எம்பெருமானின் விபூதிகளாக இருந்து அனைத்தையும் உண்டாக்குகின்றன.
- (1-22-33) - ருத்ர: காலாந்தகாத்யாச்ச - ருத்ரன், யமன் போன்றவர்கள் எம்பெருமானின் விபூதிகளாக இருந்து ப்ரளய காரணமாக உள்ளனர்.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானின் விசேஷணமாவர்

இப்படி வஸ்த்வந்தரம் போல இவர்களும் ஸர்வசரீரியான ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதரென்னுமிடம் வஸ்த்வந்தரங்களுக்கும் இவர்களுக்கும் சேர நாராயணாதிசப்த ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் - மற்ற பொருள்கள் போன்றே, ப்ரம்மன் முதலானோர் அனைத்தையும் தனது சரீரமாக்க் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு விசேஷணமாக உள்ளவர் ஆவர். இதனை நாராயண என்ற பதத்துடன் மற்ற பொருள்கள் கூறப்படுவது போன்று, இவர்களும் கூறப்படுவதன் மூலம் அறியலாம்.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானின் சரீரங்கள்

இவர்கள் சரீரமாய் அவன் ஆத்மாவாயிருக்கிறபடியை,

தவாந்தராத்மா மம ச யே ச அந்யே தேஹிஸம்ஸிதா:

ஸர்வேஷாம் ஸாக்ஷிபூத: அஸௌ ந க்ராஹ்ம: கேநசித் க்வசித்

என்று ப்ரஹ்மா ருத்ரனைக் குறித்துக் கூறினான்.

விளக்கம் - ப்ரம்மன் முதலானோர் ஸர்வேச்வரனின் சரீரமாக உள்ளதையும், அவன் இவர்களது ஆத்மாவாக உள்ளதையும் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (361-4) - தவாந்தராத்மா மம ச யே ச அந்யே தேஹிஸம்ஞிதா: ஸர்வேஷாம் ஸாக்ஷிபூத: அஸௌ ந க்ராஹ்ம: நசித் க்வசித் - உனக்கு, எனக்கு, சரீரம் கொண்ட பலருக்கு ஆத்மாவாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அனைவரது செயல்பாடுகளையும் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளான்; ஆனால் அவனை எளிதாக யாராலும் காண இயலாது - என்று கூறியது. இந்த வரி ப்ரம்மன் ருத்ரனிடம் கூறுவதாகும்.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானின் தொண்டர்கள்

இவர்கள் சேஷபூதர் அவன் சேஷி என்னுமிடத்தை,

தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹி ஆத்மாந: பரமாத்மன:
அத: அஹம் அபி தே தாஸ இதி மத்வா நமாமி அஹம்

என்று மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரத்திலே ஸர்வஜ்ஞானான ருத்ரன் தானே சொன்னான்.

விளக்கம் - ப்ரம்மன் முதலானோர்கள் தொண்டர்கள் என்பதையும், ஸர்வேச்வரனே இவர்களின் எஜமானன் என்பதையும் மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரத்தில், அனைத்தையும் அறிந்தவனான சிவன் - தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹி ஆத்மாந: பரமாத்மன: அத: அஹம் அபி தே தாஸ இதி மத்வா நமாமி அஹம் - அனைத்து ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு இயற்கையாகவே அடிமைகள் ஆவர்; இந்த ஞானம் கொண்டவனான நானும், உனது தொண்டனான நானும் உன்னை வணங்கி நிற்கிறேன் - என்றான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 17)

91. "ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும் " என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே, அசித்தைப் போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

அவதாரிகை - இந்நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தியைப் பற்ற இதிற் பிறந்த ப்ரபத்திக்குண்டான வாசியை அருளிச் செய்கிறார் - ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - நம: என்ற பதத்தின் பொருளை உணர்ந்து கொள்வதற்கு முன்பாக ஜீவன் உள்ள நிலை, அந்தப் பதத்தை அறிந்து கொண்ட பின்னர் ஜீவன் உள்ள நிலை ஆகியவற்றை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் பகவத:" என்கிறபடியே, ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமான ஈஸ்வரன் ஸ்வார்த்தபரனாயே இருக்கும்; சைதந்ய ரஹிதமாகையாலே தனக்கே என்கைக்கு யோக்யதையின்றிக்கே பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபமாயிருக்கும் அசித்து, பரார்த்தமாயே இருக்கும். சதுர்த்தியிற் சொன்ன சேஷ்வத்தையும், மகாரத்திற் சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் உடையனான ஆத்மா ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே, ஸ்வார்த்ததைக்கும் சேஷ்வத்தாலே பரார்த்ததைக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று, நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வபதத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தி; அப்படி யின்றிக்கே, பரார்த்ததைக வேஷமான அசித்துப் போலே, "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே" என்கிறபடியே, அத்தலைக்கே

ரஸமாம்படி விநியோகங் கொள்ள வேணும் என்று அபேசஷிக்கிறது இந்நமஸ்ஸாலே - என்கை.

விளக்கம் - ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் (28) - ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ரியம் பகவத: - சுதந்திரமாக உள்ளதே பகவானின் ஸ்வரூபம் - என்று கூறப்பட்டது. இதன்படி, சுதந்திரத்தையே தனது இயல்பாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், அனைத்தையும் தன்னுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியே நடத்தும் தன்மை கொண்டவன் ஆவான். அறிவு இல்லாத காரணத்தாலும், தனது விருப்பம் எது என்பதை அறியாத காரணத்தாலும் அசித் வஸ்துக்கள் பாரதந்த்ரியத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டு, மற்றவர்களுக்காகவே இருக்கும். ப்ரணவத்தில் உள்ள அகாரத்தில் நான்காம் வேற்றுமை மூலம் கூறப்பட்ட அடிமைத் தன்மையையும், மகாரத்தால் கூறப்பட்ட ஞானம் பொருந்திய தன்மையையும் கொண்டவனாக ஜீவன் உள்ளான். ஆகவே ஜீவன் தனக்காவும் இருக்கிறான்; அடிமைத் தன்மை காரணமாக மற்றவர்களுக்காகவும் இருக்கிறான். இந்த நிலையே ஜீவன் "நம:" என்ற பதத்தின் பொருளை உணர்வதற்கு முன்பு இருக்கும் நிலையாகும். ஆனால் "நம:" என்ற பதத்தின் பொருளை அறிந்த பின்னர் ஜீவன், அசித் வஸ்து போன்று மற்றவர்களுக்காக மட்டுமே இருக்கவேண்டும் என்று அறிகிறான். இந்த நிலையே திருவாய்மொழியில் (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே - என்று கூறுவது போல், எம்பொருமானுடைய மகிழ்ச்சிக்காகவே தான் இருக்க வேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்கும் நிலையானது ஆகும்.

92. அதாவது, போக தசையில் ஈச்வரன் அழிக்கும்போது நோக்க வேணுமென்று அழியா தொழிகை .

அவதாரிகை - "தனக்கேயாக" என்றத்தை உபபாதிக்கிறார், "அதாவது" என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில், "தனக்கேயாக" என்றுள்ள பதத்தை மேலும் விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது - தன்னோடே கலந்து பரிமாறும் தசையில் போக்தாவான ஈச்வரன் "ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்" என்கிறபடி. அடிமை கொள்வாரைப் போலே புகுந்து, தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாழ நின்று பரிமாறி,

இத்தலையில் சேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது, "நம் சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்", என்று நைச்யம் பாவித்து இறாய்த்து அவன் போகத்தை அழியாதொழிகை - என்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (9-6-7) - ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமான் ஜீவனுடைய தொண்டினை ஏற்கும் பொருட்டு, ஜீவனுக்கு மிகவும் அருகில் வந்து, அவனுள் உள்கலந்து நிற்பான். அந்த நிலையில் எம்பெருமானுக்கு ஜீவன் மீது கரை கடந்த காதல் உண்டாகும். அப்போது நாம் அவனுக்கு அடிமை என்ற நிலையை மாற்றி, அவன் நமக்கு எதனையும் செய்பவனாக நிற்கிறான். அந்த நேரத்தில், "நாம் நம்முடைய அடிமைத்தனத்தை காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்", என்று எண்ணி, அவன் நமக்குச் செயல் புரிவதை தடுக்கக்கூடாது. இப்படியாக அவனுடைய மகிழ்ச்சியைத் தடுக்காமல் இருக்க வேண்டும்.

93. அழிக்கைக்கு ஹேது - கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ்சொல்லும்.

அவதாரிகை - "இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேதுவென்?" என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - அழிக்கைக்கு ஹேது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஜீவன் எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சியை அழித்துவிட நினைப்பதற்கு என்ன காரணம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஈசுவரன் மேல் விழுந்து விநியோகங் கொள்ளுகிற தசையிலே இவன் நைச்யம் பாவித்து, இறாய்த்து, அவன் போகத்தை அழிக்கைக்கு ஹேது - "சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்கையாலே கீழே ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; சதுர்த்தியிலே கிங்கர ஸ்வபாவனாகச் சொல்லுகையாலே. மேலிற் பதத்திலும் சொல்லும் - என்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேசுவரன் தானாகவே வந்து, ஜீவனுக்குத் தன்னை பரிமாறும்போது, ஜீவன் தன்னுடைய தாழ்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, ஸர்வேசுவரனின் அந்தச் செயலை அழிப்பதற்கான காரணம் - அடிமையாக இருப்பதே ஆத்மாவுக்கு இயல்பு - என்று ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்டது; நாராயண என்ற பதத்தில் நான்காம் வேற்றுமையான "ஆய" என்பதன் மூலம் ஜீவனின் கைங்கர்ய இயல்பே கூறப்பட்டது - இவையே காரணமாகின்றன.

94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு. இது இன்றிக்கே இருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச் சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்; இது தன்னாலே எல்லா பாவங்களும் போம், எல்லா பலங்களும் உண்டாம்.

அவதாரிகை - இனி இப்பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தியினுடைய வைபவத்தைப் பலபடியாக அருளிச் செய்யா நின்று கொண்டு, இப்பதத்தை நிகமித்தருளுகிறார் மேல்.

விளக்கம் - "நம:" என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்ற பாரதந்தர்ய நிலையின் மேன்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்" என்றது - "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணும்" என்னும் இவ்வத்யந்த பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தி பிறந்தபோதே தன்னுடைய ஹிதத்துக்கு உடலாகச் செய்ய வேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவன் என்கை.

"இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்" என்றது - இப்பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தி இல்லாதபோது, "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா என்கிறபடியே சகல துஷ்க்ருதங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாய் விடும் - என்கை.

"இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு" என்றது - இது உண்டாகவே எல்லா ஸுக்ருதம் பண்ணினாற் பிறக்கும் ப்ரீதி ஈச்வரனுக்கு விளைகையாலே. இந்தப் பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தியிலே ஸகல ஸுக்ருதமும் உண்டு - என்கை.

"இது இன்றிக்கேயிருக்குப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச் சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்" என்றது - இந்தப் பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தி இன்றிக்கேயிருக்க செய்தே, ஈச்வர ப்ரீணார்த்தமாக இவன் பண்ணும் யாகாதி கர்மங்களும், தன் பாப விமோசனார்த்தமாகப் பண்ணும் க்ருச்சர சாந்தராயணாதிகளாகிற ப்ராயச் சித்தாதிகளும் ஈச்வர ப்ரீதிக்கும் ஸ்வபாப விமோசனத்துக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள் - என்கை.

"இது தன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும் போம், எல்லா பலங்களும் உண்டாம்" என்றது - இந்தப் பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தியாலே ஈச்வரன் இவனளவிலே

அநுக்ரஹாதிசயத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனுடைய நிக்ரஹாத்மகமான சகல பாபங்களும் போம்; "உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ" என்கிறபடியே இவனுக்கெத்தைச் செய்வோமென்று மேன்மேலும் உபகரிக்கையாலே, ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி தொடக்கமாக கைங்கர்ய ப்ராப்தி பர்யந்தமாக, சகல பலங்களும் உண்டாம் - என்கை. ஆக மத்யம பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - சூர்ணையில் உள்ள "இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்" - என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது: திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணும் - என்று கூறும் நிலை ஏற்பட வேண்டும்; அதாவது, தான் முழுவதுமாக ஸர்வேச்வரனையே சார்ந்து உள்ளோம் என்ற சிந்தனை மேலோங்க வேண்டும். இதன் மூலம், தன்னுடைய நன்மைக்குத் தேவையான அனைத்தையும் அந்த ஜீவன் இயற்றி முடித்தவன் ஆகிறான்.

சூர்ணையில் உள்ள "இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்" - என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது: ஸர்வேச்வரனுக்கு, தான் பரதந்த்ரன் என்னும் நினைவு நீங்கினால் நிகழ்வது கூறப்பட்டது. இதனை மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் - கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா - ஆத்மாவைத் திருடும் இது போன்றவனால் எந்தப் பாவம் தான் செய்யப்படவில்லை - என்றது. ஆக அனைத்துப் பாவங்களும் இவனால் செய்யப்பட்டதாகி விடுகிறது.

சூர்ணையில் உள்ள "இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு" - என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது: தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு பரதந்த்ரன் என்ற சிந்தனை உள்ளபோது, இந்த ஜீவன் அனைத்து நன்மைகளையும் செய்துள்ளான் என்று எம்பெருமானுக்கு அந்த ஜீவன் மீது மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்படும். இதனால் அந்த ஜீவனுக்கு மேலும் அனைத்து நன்மைகளும் உண்டாகிவிடும்.

சூர்ணையில் உள்ள "இது இன்றிக்கேயிருக்குப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச் சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்" என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது: ஜீவனுக்கு, தான் ஸர்வேச்வரனுக்குப் பரதந்த்ரன் என்ற நினைவு இல்லாவிட்டால் - ஸர்வேச்வரனை மகிழ்விக்கும் விதமாக ஜீவன் இயற்றும் யாகம் முதலான கர்மங்களும், தன்னுடைய பாவங்கள் நீங்கும் வகையில் இயற்றப்படும் க்ருச்சரம் மற்றும் சாந்த்ராயண கர்மங்களும் எந்தப் பலனையும் அளிக்காது. இவை ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும் செயலையோ அல்லது பாவங்களை நீக்கும் செயலையோ செய்யாது. எனவே இவை பலனற்றுப் போய்விடும்.

சூர்ணையில் உள்ள “இது தன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும் போம், எல்லா பலங்களும் உண்டாம்” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது: ஸர்வேச்வரன் மீது ஜீவன் சார்ந்து இருப்பதால், ஸர்வேச்வரன் அந்த ஜீவன் மீது தனது அனுக்ரஹத்தைப் பொழிகிறான். இதனால் ஸர்வேச்வரனின் சீற்றத்தை சம்பாதிக்கக்கூடிய ஜீவனின் பாவங்கள் அனைத்தும், அந்த ஜீவனை விட்டு விலகிவிடும். பெரியதிருவந்தாதி (53) - உன் அடியார்க்கு என் செய்வன் என்றே இருத்தி நீ - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தன்னை அடைந்த ஜீவனுக்கு என்ன நன்மையைச் செய்வோம் என்று சிந்தித்தபடியே உள்ளான். இதன் மூலம் ஸம்ஸாரபந்தத்தில் இருந்து விலகி, பகவத் கைங்கர்யம் செய்வது என்ற நிலைவரை உள்ள அனைத்துப் பலன்களும் ஜீவனுக்குக் கிட்டுகிறது. இப்படியாக “நம:” என்ற நடு பதத்தின் (ஓம் நமோ நாராயணாய என்பதில் நடுப்பதம்) பொருளை அருளிச் செய்தார்.

95. நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

அவதாரிகை - அநந்தரம் நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் - நாராயணனென்றது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து நாராயண என்ற பதத்தின் திரண்ட பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நாராயண பதந்தான் “நாராணாம் அயநம் ய: ஸ: நாராயண:” என்றும், “நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ: நாராயண:” என்றும் தத்புருஷ பஹுவீஹி ரூப ஸமாஸத்தவய ஸித்தமாகையாலே, அதில் தத்புருஷனில் அர்த்தத்தை முந்துற அருளிச் செய்கிறார் - நாரங்களுக்கயநமென்றபடி - என்று.

விளக்கம் - நாராயண என்ற பதம் - “நாராணாம் அயநம் ய: ஸ: நாராயண:” - நாரங்களுக்கு யார் இருப்பிடமோ அவன் நாராயணன் - என்று தத்புருஷ ஸமாஸத்திலும், “நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ: நாராயண:” - நாரங்கள் யாருக்கு இருப்பிடமோ அவன் நாராயணன் - என்று பஹுவீஹி ஸமாஸத்திலும் இரண்டு பொருளைக் கூறுவதாகும். முதலில் தத்புருஷ பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த

சிறிய திருமடல்

(பகுதி - 17)

(நிறைவுப் பகுதி)

(கணமங்கை) - “கண்களாரளவும் நின்று கண்டு கொண்டேன்” என்று நான் சொன்னேனிறே; அங்ஙன் சொன்னது அவனைப் பேணினேனத்தனை; நான் கண்ணாரக் கண்டேனோ? இல்லையோ என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

விளக்கம் - (கணமங்கை) - பெரிய திருமொழி (7-10-9) - கண்களாரளவும் நின்று கண்டு கொண்டேன் - என்று நான் கூறினேன் அல்லவோ? இதன் மூலம் அவனை நான் எனது கண்ணாரக் காண வேண்டும் என்ற ஆசையைக் கூறினேன். ஆனால் அவனை இவ்விதம் கண்ணாரக் கண்டேனா, இல்லையா என்பதை எனது வடிவைப் பார்த்து நீங்களே உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

(காரார்மணிநிறக் கண்ணனார் விண்ணகரம்) - பரமபதத்தை விட்டுக் குறைவாளர்க்கு முகங்கொடுக்கத் திருவிண்ணகரிலே வந்தான். “தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன் தனதாள் நிழல்” என்று ப்ரஸித்தமிறே; குறை வாட்டியாயிருக்கிற எனக்கு முகம் தந்தானோ? இல்லையோ? என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

விளக்கம் - (காரார்மணிநிறக் கண்ணனார் விண்ணகரம்) - பரமபதத்தை விடுத்து, குறைகள் நிரம்பிய இங்கு வந்து, அனைவருக்கும் திருமுகம் காண்பிக்கும்படி திருவிண்ணகரில் நின்றான். திருவாய்மொழி (9-3-9) - தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன் தனதாள் நிழல் - என்று அருளியது அல்லவா? குறைகள் நிறைந்த பலருக்கும் தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தவன், எனக்கு அப்படிச் செய்தானா இல்லையா என்று நீங்களே பாருங்கள்.

(சீரார் கணபுரம்) - “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ” என்று நான் தனக்கு அநந்யார்ஹையாகத் தாலி கட்டியிருக்க, அங்கே சென்று என்னைத் தனக்குப் புறம்பாக்கினபடி பாருங்கோள் என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

விளக்கம் - (சீரார் கணபுரம்) - பெரிய திருமொழி (8-9-3) - கண்ணபுரமொன்று டையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எனக்குப் புகுந்தவீடாக உள்ள இடம். அங்கு சென்று, “அவனுக்கு மட்டுமே உரிமை உடையவளாக நான் தாலியைக் கட்டிருக்க, என்னை விடுத்து நிற்கிறான் பாருங்கள்”, என்று கூறுகிறேன்.

(சேறை) - “மண் சேர முலையுண்ட மாமதலாய்” என்று தாய் முலைக்கும் வேற்று முலைக்கும் வாசியறியாத முக்தனென்று ப்ரஸித்தமிறே; அங்கே சென்று என் வடிவையும் முலையையும் காட்டி என்னை ஸ்பர்சித்தானோ இல்லையோ? என்கிறேன்.

விளக்கம் - (சேறை) - பெரிய திருமொழி (7-9-1) - மண் சேர முலையுண்ட மாமதலாய் - என்னும்படி தாயின் ஸ்தனத்திற்கும் மற்றவர்களின் ஸ்தனத்திற்கும் வேறுபாடு தெரியாத கை குழந்தையாக நின்றான். அங்கு சென்று எனது ஸ்தனங்களைக் காண்பித்து, “இவன் என்னை ஸ்பர்சித்தானா?”, என்று கேட்கிறேன்.

(திருவழுந்தூர்) - திருவாய்ப்பாடியில் ஆச்ரிதர் கரஸ்பர்சம்பட்ட த்ரவ்யத்தாலல்லது தனக்குச் செல்லாது என்னுமிடம் ப்ரகாசிக்க நிற்கிறவிடமிறே; அங்கே சென்று ஆச்ரித ஸ்பர்சமே இவனுக்குத் தாரகமாயிருக்கிறபடி பார்க்கலாகாதோ என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

விளக்கம் - (திருவெழுந்தூர்) - திருவாய்ப்பாடியில், தனது அடியார்களின் கரம் பட்ட வெண்ணைய் கிடைக்காமல் தாங்கமாட்டேன் என்று கூறும்படியாக நிற்கும் இடம் ஆகும். அங்கு சென்று, “இவனது அடியாளான எனது ஸ்பர்சமானது, இவன் விரும்பும் பொருளாக இருப்பதைக் காணாமல் இவன் நிற்கிறானே”, என்று கூறுகிறேன்.

(காரார் குடந்தை) - ச்ரமஹரமான திருக்குடந்தையிலே “குடந்தையெங் கோவலன்” என்று ஆச்ரித பவ்யனான க்ருஷ்ணன் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்று ப்ரஸித்தமிறே; அங்கே சென்று என் வடிவைக் காட்டி, இவன் ஆச்ரித பவ்யனோ? அபவ்யனோ? என்னுமிடம் ஸாதிக்கிறேன்.

விளக்கம் - (காரார் குடந்தை) - திருவாய்மொழி (10-9-7) - குடந்தையெங்கோவலன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய களைப்பு நீங்கும்படி அடியார்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் கண்ணன் கண்வளரும் இடம் அல்லவோ? அங்கு சென்று, “இவன் அடியார்களுக்கு அடங்கியவனா அல்லது அடியார்களை வருத்துபவனா?”, என்று கேட்கிறேன்.

(கடிகை) - “கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த அக்காரக்கனி” என்று ப்ரஸித்தமிறே; அங்கே சென்று தன்னுடைய ரஸ்யதை ஆர்க்குக் கண்டது? என்கிறேன்.

விளக்கம் - (கடிகை) - பெரிய திருமொழி (8-9-4) - கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த அக்காரக்கனி - என்று கூறுவது போல், கற்கண்டு பழுத்தது போன்று இனியவன் அல்லவா? அங்கு சென்று, “இப்படிப்பட்ட இனிமையை யாருக்காகக் கொண்டுள்ளான்?”, என்று கேட்கிறேன்.

(கடல்மல்லை) - திருக்கடல்மல்லையில் திருவந்தாழ்வானையும் விட்டு ஆச்ரிதனுக்காகத் தரைக்கிடை கிடக்கிறானாயிறே கிடக்கிறது; அங்கே சென்று, “இவனோ நானோ தரைக்கிடை கிடக்கிறார்?” என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

விளக்கம் - (கடல்மல்லை) - மாமல்லபுரம் என்னும் திருக்கடல்மல்லையில், ஆதிசேஷனையும் துறந்து, தனது அடியவன் ஒருவனுக்காகத் தரையிலேயே சயனித்துக் கிடக்கிறான். அங்கு சென்று, “இவன் தரையில் சயனித்துக் கிடக்கிறானா அல்லது இவனை எண்ணியே வாடும் நான் தரையில் கிடக்கிறேனா?”, என்று கேட்கிறேன்.

(ஏரார் பொழில்சூழ் இடவெந்தை) - ஜாத்யுசிதமான செருக்குக்குப் போக்குவீடாகச் சோலைகளையுடைத்தான திருவிடவெந்தையிலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி பக்கல் தனக்குண்டான வ்யாமோஹம் “பார்வண்ண மடமங்கை பத்தர்” என்னும்படி வடிவிலே தோற்ற நிற்கிறானிறே; அந்த:புர பரிகரமான என்னைப்படுத்தின பாட்டைக்காட்டி, அவளுக்கு வ்யாமுத்தனானபடி இதுவோ? என்று தன் வ்யாமோஹத்தையெல்லாம் நிலை நிறுத்துகிறேன்.

விளக்கம் - (ஏரார் பொழில்சூழ் இடவெந்தை) - காட்டுப் பன்றியின் குலத்திற்கே உரிய கர்வத்திற்கு ஏற்ற சோலைகளை உடைய திருவிடவெந்தையில், ஸ்ரீபூமாதேவியிடம் தனக்கு ஏற்பட்ட மயக்கத்தை, திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - பார்வண்ண மடமங்கை பத்தர் - என்பதற்கு ஏற்பத் தனது திருமேனியில் காண்பித்தபடி நிற்கிறான். அங்கு சென்று, "இவன் என்னைத் துன்புறுத்தியதை எடுத்துக் கூறி, பூமாதேவியிடம் இவன் காண்பிக்கும் அன்பு உண்மையா அல்லது வேஷமா என்று கேட்கிறேன். இதன் மூலம் அவன் அன்பின் லக்ஷணத்தை வெளிப்படுத்துகிறேன்", என்றான்.

(நீர்மலை) - "நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேன் என்னும்படி" அடக்கம் குடிபோனார்க்குக் க்லேசந் தீரும்படி ஒதுங்க நிழலாயிருக்கும் திருநீர்மலையென்றிறே ப்ரஸித்தி; அடக்கம் குடிபோன எனக்கு அத்தேஸத்திலே புகவொண்ணாதபடி இருக்கிறபடியை என் வடிவில் பாருங்கோள் என்கிறேன்.

விளக்கம் - (நீர்மலை) - திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவன் மீது கொண்ட காதலால் தங்கள் அடக்கம் நீங்கியவர்களின் துன்பம் விலகும்படி, அவர்கள் ஒதுங்குவதற்கு ஏற்ற நிழலாக உள்ள திருநீர்மலை என்பது அல்லவா ப்ரஸித்தம்? அவர்கள் போன்றே, அவன் மீது முகுந்த காதல் கொண்டதன் காரணமாக அடக்கம் நீங்கிய என்னால், அந்த இடம் புக முடியாமல் உள்ளதைப் பாருங்கள்.

(சீராரும் மாலிருஞ்சோலை) - ஆர்யர்கள் இகழ்ந்த தெற்குத் திக்கிலே அங்குத்தை ஸ்தாவரங்களோடும் தன்னோடும் வாசியற நின்று ம்லேச்சர்க்ககப்பட முகங்கொடுக்கும் நீர்மையையுடையனாய் இருக்கிறானிறே; அங்கே சென்று என் வடிவைக் காட்டி எனக்கு முகங்கொடுக்கும்படியெல்லாம் நிலைநிறுத்துகிறேன்.

விளக்கம் - (சீராரும் மாலிருஞ்சோலை) - மிகவும் சிறந்தவர்கள் சென்று சேர்ந்த தெற்குத் திசையில், அங்கு உள்ள தாவரங்களுக்கும் தனக்கும் வேறுபாடு இல்லாதவன் போன்று அசையாமல் நின்று, தாழ்ந்தவர்களுக்குத் தனது திருமுகம் கொடுத்தபடி, எளிமையுடன் நிற்கிறான். அங்கு சென்று, "எனக்குத் திருமுகம் காட்டிய லக்ஷணத்தைப் பாருங்கள்", என்கிறேன்.

(திருமோகூர்) - "திருமோகூரத்தன்" என்று ஆச்ரிதரோடு அவிபாகரஸம் அனுபவிக்கிறானாயிறே இருக்கிறது.

விளக்கம் - (திருமோகூர்) - திருவாய்மொழி (10-1-6) - திருமோகூர் ஆத்தன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது அடியவர்களுடன், அவர்களது மனம்-உடல்-சொல் ஆகியவற்றுடன் ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கும் இடம் ஆகும். அங்கு சென்று இவனைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்.

(பாரோர் புகழும் வதரி) - என் பேற்றுக்குத் தானோ, நானோ, தபஸ்ஸு பண்ணினார் ஆர்? என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

விளக்கம் - (பாரோர் புகழும் வதரி) - அங்கு சென்று, "என்னைப் பெறுவதற்கு இவன் தவம் புரிந்தானா அல்லது அவனைப் பெற நான் தவம் புரிந்தேனா?", என்று கேட்கிறேன்.

(வடமதுரை) - ஸித்தாசர்மமாய் ஸ்ரீவாமநெழுந்தருளியிருந்து தபஸ்ஸு பண்ணி, லவணவதம் பண்ணி, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படைவீடு செய்திருந்து ராஜ்யம் பண்ணி, ஸர்வேச்வரன் தான் வந்து திருவவதரித்து, இப்படியாலே பகவத் ஸம்பந்தம் மாறாத தேசமிறே ஸ்ரீமதுரை; நான் தோற்றி அத்தையும் கைவிட்டபடி பாருங்கோள் என்கிறேன்.

விளக்கம் - (வடமதுரை) - வாமனன் எழுந்தருளி தவம் செய்து, சத்ருக்னன் லவணன் என்ற அசுரனை வதம் செய்து தலைநகராக வைத்து அரசாண்டு, ஸர்வேச்வரன் தானாகவே கண்ணனாகத் திருஅவதாரம் செய்து - இப்படியாகத் தொடர்ந்து பகவத் ஸம்பந்தம் நீங்காத இடமாக மதுரா உள்ளது. அங்கு சென்று, "என்னைக் கண்டு அவன் இங்கிருந்து ஓடிவிட்ட லக்ஷணத்தைப் பாருங்கள்", என்று கூறுகிறேன்.

(ஊராயவெல்லாம் ஒழியாமே) - ஓரிடத்தேயிருந்து இரண்டொருகாற் சொல்லி விடுகிறேனோ? சொல்லிச் சொல்லாத ஊரெல்லாம் புகக்கடவேன். வேணுமாகில் என் பின்னே வந்து பட்டோலை எழுதிக் கொள்ளுங்கள். (நான்) - அவன் புக்கவிடம் புக்கு அவனை அழிக்கக்கடவ நான். (அவனை) - என்னையும் இப்பாடுபடுத்தி அர்ச்சகபராதீனவென்று காஹளம் பிடித்திருக்கிறவனை.

விளக்கம் - (ஊராயவெல்லாம் ஒழியாமே) - ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஒரு முறையோ அல்லது இரண்டு முறையோ மட்டுமா இவனைப் பற்றித் தவறாகக் கூறி விட்டு வந்து விடுவேன் (பலமுறை கூறுவேன் என்று கருத்து)? இதுவரை கூறாத ஊர்கள் அனைத்திலும் புகுந்து கூறுவேன். உங்களுக்கு வேண்டுமானால் என் பின்னால் வந்து நான் செல்லும் ஊர்களின் பெயர்களை எழுதிக் கொள்ளுங்கள். (நான்) - எனக்குப் பயந்து அவன் ஓடி ஒளிந்த இடம் எல்லாம் சென்று, அவனது குணங்களை

அழிக்கப் புகுந்த நான். (அவனை) - என்னை இத்தனை துன்பப்படுத்தி, தான் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்று எக்காளம் ஊதும் அவனை.

இனி அறுமிடத்தையெல்லாம் சொல்லியற வேணுமிறே. (ஓராளை கொம்பொசித் தோராளை கோள் விடுத்த சீராளை) - ஆனையான ஏகஜாதித்வம் பொருந்திருக்கச் செய்யாதே, ஓராணையைக் கொல்லுகையாவதென்? ஓராணையை ரக்ஷிக்கையாவதென்? இதில் கண்டதிறே இவன் ஒரு முலைப் பாலும் ஒருமுலை சீயுமாய்ப் போரும் பக்ஷபாதி யென்னுமிடம். (சீராளை) - இப்படி பொரி புறந்தடவி ரக்ஷிக்கிற குணங்களை யுடையவனை வெளியிடவிறே புகுகிறேன்.

விளக்கம் - இனி அவனது திருஅவதாரங்கள் அனைத்தையும் அழிப்பேன் என்கிறாள். (ஓராளை கொம்பொசித் தோராளை கோள் விடுத்த சீராளை) - இவனே ஒரு யானையாக இருந்து கொண்டு, கஜேந்திரன் என்ற யானையைக் காப்பாற்றி, குவலயாபீடம் என்ற யானையைக் கொண்டு, ஓரவஞ்சனை செய்வதைப் பார்த்தீர்களா? இதிலிருந்தே இவன் ஒரு ஸ்தனத்தில் பாலும், ஒரு ஸ்தனத்தில் சீயும் அளிப்பவன் என்று புரியவில்லையா? (சீராளை) - பொரியின் வெளியில் இனிப்பு தடவி, உள்ளே சுவை இல்லாமல் இருக்கும் பொரி போன்று, காப்பாற்றும் குணம் உள்ளதாகத் தோற்றம் மட்டுமே அளிப்பவனை. அவனது வேஷத்தைப் பற்றி அனைவருக்கும் கூறுகிறேன்.

(செங்கணையானை) - அகவாயில் வாத்தஸல்யத்துக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமான திருக் கண்களைக் கொண்டு எனக்கெட்டாதேயிருக்கிறவனை. சேர்த்துக் குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாமல் வைப்பாரைப் போலே.

விளக்கம் - (செங்கணையானை) - தனது மனம் முழுவதும் வாத்தஸல்ய குணத்தை வைத்துக்கொண்டு, அதனை ஒளி வீசும் திருக்கண்களால் காண்பித்து என்ன ஆகப்போகிறது? எனக்கு அவன் எட்டாமலேயே உள்ளான். உயர்ந்த திரவியங்கள் சேர்த்துக் குளிர வைக்கப்பட்ட தண்ணீரைத் தாகத்துடன் வருபவர்களுக்கு எட்டாமல், தூரத்தில் வைப்பது போன்று அல்லவா இவன் செய்கையும் உள்ளது?

(தேன்துழாய்த் தாராளை) - ஆசைப்பட்டாரைப் பிரிந்து தனியிருக்க அமையுங்காணும் மார்பில் மாலை மது ஸ்யந்தியாகைக்கு. (தாமரைபோல் கண்ணானை) - ஆசைப்பட்டாரைப் பிரிந்த அன்று முதல், நாள்தோறும் செவ்வி பிறக்கும் திருக்கண்களை யுடையனை. (எண்ணருஞ் சீர்ப் போராயிரமும் பிதற்றி) - குணகதநம்பண்ணுகைக்கு ஒரு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமமுண்டிறே; அப்படி குண ஹாநிக்கும் ஒரு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமம் பண்ணுகிறேன்.

விளக்கம் - (தேன்துழாய்த் தாராணை) - இவன் மீது விருப்பம் கொண்டவர்களைப் பிரிந்து இவன் தனியே நிற்கும்போது மட்டுமே இவன் திருமார்பில் உள்ள மாலைகள் தேன் சொரியும் போலும். (தாமரைபோல் கண்ணாணை) - இவன் மீது விருப்பம் கொண்டவர்களைப் பிரிந்த நாள் முதல், அன்றாடம் புதிதாக மலர்ந்த தாமரை போன்று அழகான திருக்கண்களைக் கொண்டவனை. (எண்ணருஞ் சீர்ப் போராயிரமும் பிதற்றி)- இவனது குணத்தின் உயர்த்தியைக் கூறுவதற்கு ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம் உண்டு அல்லவா? அதனைப் போன்று, இவனது குணம் கெட்ட தன்மைக்கும் ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம் நான் இயற்றுகிறேன்.

நீ சொல்லப்படுகிற ஸஹஸ்ரநாமந்தன்னைச் சொல்லிக் காணாயென்ன, நால்வரிரு வர்க்குச் சொல்லிவிடுவேனோ ஒரு மூலையிலிருந்து? இல்லையாகில் என் செய்வாயென்ன; (பெரும் தெருவே) - நடுத்திருவீதியிலே புறப்படக்கடவேனென்கிறாள்; (ஊராரிகழிலும்) - “ஊராரிகழ்ந்திடப்பட்டாளே?” என்று அவளை ஊரார் கொண்டாடினாற்போலே என்னையும் தலையாலே சுமப்பர்கள்; சுமவாதே இகழ்ந்தார்க ளேயாகிலும். (ஊராதொழியேன் நான்) - இவர்கள் கொண்டாடாதே பழி சொன்னார்களேயாகிலும், நான் மடலூருகை தவிரேன். (வாரார் பூம்பெண்ணை மடல்) -கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கச்செய்தே எதிரிகள் கையிலே எளிவரவுபடுவாரைப் போலே, என் கையிலே மடலிருக்க அபிமதம் கிடையாதிருக்க வேணுமா எனக்கு? (வாரார் பூம்பெண்ணை மடல்) - ஒழுகு நீண்டு தர்சநீயமான பனைமடலிருக்கிறபடி கண்டறிதியே? ப்ரஹ்மாஸ்த்ர மிருக்கிறபடி கண்டறிதியே?

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட எம்பெருமான், “நீ இயற்றப் போகிற அந்த ஸஹஸ்ரநாமத்தைக் கூறிக் காண்பிப்பாயாக”, என்றான். உடனே இவள், “இப்படி ஒரு மூலையில் நின்று இரண்டு நான்கு பேருக்கு மட்டுமே கேட்கும்படியாகவா நான் கூறுவேன்?”, என்றாள். உடனே எம்பெருமான், “வேறு என்ன செய்யப் போகிறாய்?”, என்றான். அதற்கு இவள் (பெருந்தெருவே) - “நடுத்தெருவில் நின்று கொண்டு கூறுவதற்கு இதோ புறப்படுகிறேன்”, என்றாள். (ஊராரிகழிலும்) - வாசவதத்தையை - சிறிய திருமடல் (68) - ஊரார் இகழ்ந்திடப்பட்டாளே - என்று கூறுவது போன்று, அனைவரும் போற்றியது போல், என்னையும் அனைவரும் தங்கள் தலையால் சுமந்து பாராட்டுவார்கள் . அப்படியே பாராட்டாமல் இவர்கள் இகழ்ந்தாலும் (ஊராது ஒழியேன் நான்) - இவர்கள் என்னைக் கொண்டாடாமல், என் மீது பழி கூறினாலும், நான் மடல் எடுப்பதை நிறுத்த மாட்டேன். (வாரார் பூம்பெண்ணை மடல்) - கைகளில் ப்ரஹ்மாஸ்திரம் இருந்தபோதும், இந்த்ரஜித் போன்ற எதிரிகளின் கையில் விழ முற்பட்ட இராமலக்ஷ்மணர்களைப் போன்றா நான் இருப்பேன்? என் கையில் மடல் இருக்கும்போது, எனது விருப்பம்

நிறைவேறாமல் இருக்க நான் பார்த்திருப்பேனா? (வாரார் பூம்பெண்ணை மடல்) - அழகான நீண்ட பனைமடல் என் கையில் உள்ளதைக் காணவில்லையா? என்னுடைய ப்ரஹ்மாஸ்திரம் இதுவே ஆகும்.

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
சிறிய திருமடல் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

கம்பர் பாடல்

ஊராது ஒழியேன் உலகறிய ஒண்ணுதலீர்
சீரார் முலைத்தடங்கள் சேரளவும் - பாரெல்லாம்
அன்றோங்கி நின்றளந்தான் நின்ற திருநிறையூர்
மன்றோங்க ஊர்வன் மடல்.

பொருள் - ஒளி வீசும் அழகிய நெற்றி கொண்டவர்களே! உலகளந்த எம்பெருமானை எனது அழகான ஸ்தனங்கள் அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுவரை நான் இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் அறியும்படியாக, அவனைக் குறித்து மடல் எடுக்காமல் இருக்க மாட்டேன். முன்பு ஒரு காலம் ஓங்கி வளர்ந்து, இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் அளக்கும்படி நின்ற அவன் எழுந்தருளியுள்ள திருநறையூர் சென்று மடல் எடுப்பேன்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 7)

(பெறினும் வேண்டேன்) - "கிட்டுமளவும் வேண்டாவென்கிறீர்; கிட்டினவாறே நீரே அதிலே தோள்மாறுகிறீர்", என்ன. "பெற்றாலும் எனக்கு வேண்டா; அததைத் தந்து பார்க்கலாகாதோ நான் ஆதரிக்கும்படிக் காண", என்கிறார். உறாது என்னாதொழிந்தது. தம்மிலும் அளவுடையார் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற விஷயத்துக்குக் குற்றம் சொன்னாராவர்; இன்னமும் அதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களையும் அநாதரித்தாராவர். பால் கைக்கும் புளிக்கும் என்னிலன்றோ பிணங்க வேண்டுவது; அதுதான் வேண்டாவென்பாரைச் செய்யலாவதில்லையே. பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி என்றவனைச் செய்யலாவதுண்டோ?

விளக்கம் - (பெறினும் வேண்டேன்) - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "பரமபதம் உமக்குக் கிடைக்கும்வரை மட்டுமே அதனை நீவிர் வேண்டாம் என்று கூறுவீர். அது கிடைத்துவிட்டால், மனம் மாறிவிடுவீர்", என்றான். உடனே ஆழ்வார், "அது எனக்குக் கிடைத்தாலும் மறுத்துவிடுவேன். நீ வேண்டுமானால் அதனை எனக்கு அளித்துப் பார்ப்பாயாக, அப்போது நான் ஏற்கிறேனா என்று உணரலாம்", என்றார். பரமபதம் தாழ்ந்தது என்று இவர் கூறவில்லை - காரணம், தன்னைக் காட்டிலும் ஞானம் அதிகம் உள்ள நித்யஸூரிகள் போற்றும் இடமாக பரமபதம் உள்ளது; மேலும், பரமபதம் தாழ்ந்தது என்று கூறினால், பரமபதத்தின் உயர்வைக் கூறும் பல ப்ரமாணங்களையும் இவர் தள்ளியவர் ஆகிவிடுவார். ஆகையால் "பரமபதம் பெறினும் வேண்டேன்", என்றார். "பால் கசக்கும், புளிக்கும்", என்று கூறுபவர்களிடம் வாதம் செய்யலாம்; ஆனால் அந்தப் பால் வேண்டாம் என்று மறுப்பவர்களிடம் அவ்விதம் வாதம் செய்ய இயலும்? இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (40-15) - பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - இராமா! உன்னிடம் உள்ள

அன்பு காரணமாக எனது நினைவு ஸ்ரீவைகுண்டநாதனிடம் கூடச் செல்ல மறுக்கிறது - என்று கூறுபவனை என்ன செய்ய இயலும்?

பரமபதம் வேண்டாவென்ன இங்குத்தைக்கு நன்மையேது? என்ன. (அரங்கமா நகருளானே) - பரமபதத்தில் அநுபவத்தை விட்டு, இவ்வழகையும், சீலத்தையும் இங்குள்ளாரை அநுபவிப்பிக்கைக்கு வந்து கிடக்கிற இது போராதோ? தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கிற நீர்மையை அநுபவிக்மைக்கு அங்குள்ளாரும் இங்கே வாரா நிற்க, என்னை அங்கே போகவிடத் தேடுகிறதென்?

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், “ஆழ்வாரே! பரமபதமே வேண்டாம் என்று நீவிர் மறுக்கும் அளவிற்கு இந்த இடத்தில் என்ன சிறப்பு உள்ளது?”, என்றான். (அரங்கமா நகருளானே) - உடனே ஆழ்வார், “அழகியமணவாளா! பரமபதத்தின் இனிமையைக் கைவிட்டு, உன்னுடைய இந்த அழகு மற்றும் எளிமை ஆகியவற்றை, இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் அநுபவிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் நீ இங்கு உள்ளாயே, இந்தச் சிறப்பு போதாதோ? இவ்விதம் எங்களைப் போன்ற தாழ்ந்தவர்களுக்கு நீ இறங்கி வந்து, உனது திருமேனி அழகை வெளிப்படுத்துவதைக் காண, பரமபதத்தில் உள்ளவர்களே இங்கு வரும்போது, நீ என்னை அங்கு செல்லும்படிக் கூறுவது சரியா?”, என்றார்.

இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - இங்கே இருந்து திருநாமத்தை அநுபவிக்கும் இனிமைக்குப் பரமபதாநுபவமும் ஸத்ருசமன்று என்னும்படி தமக்குத் திருநாமம் ரஸித்தபடியைச் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரம் மூலம் கூறப்படுவது : இங்கேயே இருந்துகொண்டு இவனது திருநாமத்தை அநுபவிக்கும் இனிமைக்கு, பரமபதத்தின் அநுபவம் கூட ஈடாகாது என்றார். இதன் மூலம் தான் திருநாமத்தில் ஈடுபட்டதைக் கூறினார்.

3. வேதநூல் பிராயம் நூறு மனிசர்தாம் புகுவரேலும்

பாதியும் உறங்கிப் போகும் நின்ற இப்பதினையாண்டு
பேதை பாலகன் அது ஆகும் பிணி பசி மூப்புத் துன்பம்
ஆதலால் பிறவி வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே

பொருள் - திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ள பெரியபெருமானே! வேதங்கள் கூறுவது போன்று மனிதர்களின் சராசர் ஆயுள் என்பது நூறு வருடங்கள் ஆகும். இப்படியாக நூறு வயதுவரை ஒருவன் வாழ்ந்தான் என்றாலும் - அதில் பாதியான ஐம்பது வருடங்கள் உறக்கத்திலேயே கழிந்துவிடும்; மீதம் உள்ள ஐம்பது வருடங்கள் - ஏதும் அறியாத குழந்தைப் பருவத்திலும், பாலகப் பருவத்திலும், உலக விஷயங்களுல் ஈடுபட்டுத் திரியும் வாலிபப் பருவத்திலும், நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டும், உலக விஷயங்கள் குறித்த வேதனையாலும், வயோதிகத் துன்பத்தாலும் கழிந்தபடியே இருக்கும். எனவே எனக்கு இனி ஒரு பிறவி வேண்டாம்.

அவதாரிகை - "உமக்குப் பரமபதம் வேண்டாவாகில், கோயிலோடே தோள்தீண்டியான ஸம்ஸாரத்திலே இருந்து திருநாமத்தை அநுபவியும்", என்று பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்ய; அத்தையும் நிரூபித்தவாறே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி துரித பரம்பரையேயாயிருந்தது; ஆகையாலே எனக்கு அது வேண்டாவென்ன; "திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி ஸம்ஸாரத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற குறையென்?", என்று கேட்டருள; ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை உபபாதித்துக் காட்டுகிறார். இத்தால் பழகிப்போருகிற ஸம்ஸார யாத்திரையிலும் ஜுகுப்லை பிறக்கும்படி திருநாமம் இனிதென்று அம்முகத்தாலே திருநாமத்தினுடைய போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "உமக்குப் பரமபதம் வேண்டாம் என்று எண்ணினால், நமது திருவரங்கத்திலேயே எங்காவது இருந்து கொண்டு, எனது திருநாமத்தை அநுபவிக்கலாமே", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், "நீ கூறுவது போன்று இங்கேயே இருந்துகொண்டு திருநாமத்தை அநுபவித்தபடி இருக்கலாம் என்று முடிவு செய்தாலும், இங்கு திருநாமத்தைக் கூற இயலாதபடி பல தோஷங்கள் உள்ளனவே. எனவே எனக்கு இந்த ஸம்ஸாரம் வேண்டாம்", என்றார்.

உடனே பெரியபெருமாள் வியப்புடன், “திருநாமத்தைக் கூற இயலாதபடி தடுக்கும் தோஷங்கள் என்று நீவிர் எதனைக் கூறுகிறீர்?”, என்று கேட்டான். இதற்கு விடையாக இந்தப் பாசுரம் மூலம் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள தோஷங்களை விவரித்துக் கூறுகிறார். பலகாலம் பழகியதாக இருந்தாலும், இந்த ஸம்ஸார வாழ்க்கை மீது வெறுப்பு ஏற்படும்படியாகத் திருநாமத்தின் இனிமை உள்ளது என்று திருநாமத்தின் இனிமையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வேதநூல் பிராயம் நூறு) - வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா என்கிறபடியே வேதமாகிற நூல். வேதாக்ய சாஸ்த்ரம் என்னக் கடவதிறே. நூல் - சாஸ்த்ரம்; அதவா வேதங்களும், நூல்களும் என்னவுமாம்; வேதங்களும், வேதார்த்த ஜ்ஞானமுடைய புருஷர்களுடைய வசநங்களும். (பிராயம் நூறு) - சதாயுர்வை புருஷ: என்றிறே சொல்லுவது; இதிறே பரமாவதி; இதுதான் ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போமித்தனை. புகுகைக்கு ஸம்பாவனையில்லை. அந்த நூறுதான் அளவுகோல் வாசியால் வந்த ஏற்றத்தாலே சிலர் பக்கலிலே நெடுவாசிபட்டிருக்கும்; அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது மனிசர் என்று. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய: என்கிறபடியே, கல்பாதியிலே தோற்றி கல்பாந்தத்திலே முடிவாயிருக்குமிறே சிலர்க்கு; அங்ஙனன்றியே இருக்கை. (தாம்) - கர்ப்பமே தொடங்கி மரணத்துக்கு யோக்யமாயிருக்க, தமக்கொரு ஜீவநமும் பரிக்ரஹமுங்காண்; என்று சேஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - (வேதநூல் பிராயம் நூறு) - மநு ஸ்ம்ருதி - வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா - வேத சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதம் இல்லாதபடி - என்று கூறுவது போல் வேதம் என்னும் நூல். வேத சாஸ்த்ரம் என்று கொள்ளவேண்டும். நூல் என்பது இங்கு சாஸ்த்ரம் என்பதாகும். அல்லது வேதங்களும் மற்ற சாஸ்த்ரங்களும் என்றும் கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் நூல் என்பது வேதங்களின் ஆழ்பொருளை அறிந்தவர்களின் திருவாக்குகளாகிய இதிகாசம் புராணங்கள் என்பதாகும். (பிராயம் நூறு) - யஜூர் வேதம் - சதாயுர்வை புருஷ: - மனிதன் நூறு ஆண்டுகள் வாழ்வான் - என்று கூறியது. இவ்விதம் நூறு ஆண்டுகள் என்பது மனிதன் வாழக்கூடிய அதிகபட்ச ஆண்டுகள் என்று கொள்ளவேண்டும். சாஸ்த்ரங்கள் இவ்விதம் கூறியுள்ளன என்றாலும், பெரும்பாலான மனிதர்கள் நூறு ஆண்டுகள் வாழ்வதில்லை. நூறு என்பது தேவர்களுக்கு அதிகமாக உள்ளதாகவும் (காரணம் அவர்களின் வருடம் நீண்டு உள்ளதால்), மனிதர்களுக்கு குறைவாக உள்ளதாகவும் வேறுபட்டிருக்கும். இவ்விதம் ஆயுள் குறைவு என்று உணர்த்த “மனிசர்” என்றார்.

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (2-20) - ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதா
வா ந பூய: - ஆத்மா பிறப்பதும் இல்லை, இறப்பதும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப,
ப்ரம்மன் உள்ளிட்ட தேவர்களின் ஆயுள் என்பது கல்பத்தின் தொடக்கம் முதல்
இறுதிவரை மட்டுமே ஆகும். ஆயினும் இந்த அளவிற்கு நாம் இருப்பதில்லை
என்று உணர்த்தவே "மனிசர்" என்றார். (தாம்) - கர்ப்பம் தொடங்கியது முதலாகவே
மரணத்தால் அனுபவிக்கும்படி உள்ள மனிதர்கள், தங்களுக்கு என்று வாழ்வதைக்
காணுங்கள், இது என்ன என்று கேட்கிறார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்